

Nguyễn Đức Sơn – Mộng đã chín ngoài xa vạn dặm

25 Tháng Năm, 2020

Không phải ngẫu nhiên mà người ta xếp Nguyễn Đức Sơn là một trong “tứ trụ” của thi ca (Bùi Giáng, Nguyễn Đức Sơn, Thanh Tâm Tuyền, Tô Thùy Yên), một trong ba “kỳ nhân” (Phạm Công Thiện, Bùi Giáng, Nguyễn Đức Sơn) của miền Nam Việt Nam trước 1975! Nếu đem xếp chồng hai hệ thống tam nhân – tứ trụ ấy lên nhau, ta sẽ thấy ở đó sự xuyên nhập đáng ngạc nhiên của triết học và thi ca, triết gia và thi sĩ! Mà, nói như M. Heidegger – triết gia người Đức có nhiều ảnh hưởng lên đời sống tinh thần, tư tưởng của các yếu nhân trong hệ thống tam tài – tứ trụ kia, chỉ có thi ca mới đứng ngang hàng cùng triết học.

Chân dung nhà thơ Nguyễn Đức Sơn

Thực ra, thi ca chính là triết học trong nhịp điệu mộng mơ của chữ. Nguyễn Đức Sơn thuộc về cả hai hệ thống, và thơ là triết học của ông đã chín từ xa vạn dặm! Đọc Nguyễn Đức Sơn đừng bận lòng vào hình tướng – cái vẻ ngoài thể tục hay cường thảo, một linh hồn cứng đầu tới “vô cùng” thể hiện sự lãnh ngộ thấu đáo, tự nhiên nhi nhiên chính là chân tướng của Sao Trên Rừng (bút danh của Nguyễn Đức Sơn).

Trước 1975, Nguyễn Đức Sơn đã xuất bản một số tập thơ: *Bọt nước, Hoa cô độc, Lời ru, Đêm nguyệt động, Vọng, Mộng du trên đỉnh mùa xuân, Tịnh khẩu, Du sỹ ca*. Sau 1975, ông vẫn sống giữa đời Phương Bối và giữ vẹn nguyên cốt cách tư tưởng – thi ca của mình.

Tập thơ *Chút lời mênh mông* vừa xuất bản, đánh dấu sự trở lại của Nguyễn Đức Sơn trên bầu trời thi ca Việt Nam!

Chúng tôi xin trân trọng giới thiệu đến độc giả chùm thơ của ông!

Tập thơ Chút lời mênh mông

Giữa mùa nắng vàng

*Giữa mùa nắng vàng hiu hắt
Về đây đôi mắt dịu hiền
Về đây cả bàn tay đẹp
Đi tìm thăm xứ người em*

*Ngõ hẹp lối vào gác trọ
Chiều trưa nhạt nắng bên thềm
Bỗng đứng sao lòng se thắt
Vương vương đếm mấy nỗi niềm*

*Gặp nhau sao mà không nói
Tuổi hiền mà cũng lao đao
Ơ kia làm sao chị khóc
Tình em vẫn như dạo nào*

*Chị bảo rằng đây mưa nắng
Bốn mùa em có buồn không
Em cười làm sao cay đắng
Chị ơi lệ ở trong lòng*

*Chị hỏi rằng đây mưa nắng
Bốn mùa em không buồn sao
Đêm đêm sao nhiều sương trắng
Em như nằm thấy kiếp nào*

*Chị hỏi rằng đây hoang vắng
Biết rồi em có sầu vơi
Đêm đêm ai người tâm sự
Tha hồ mà đếm sao rơi*

Mai một chị về phố cũ
Chị ơi thương chị làm sao
Vì em có mình chị đó
Làm sao lòng không ghen ngào

Mai một chị về phố cũ
Biết lòng ngày mai ra sao
Em ngại đất trời dẫu bể
Lòng ta rồi cũng bể dẫu.

Mai kia

Mai kia tan biến hận thù
Giữa đêm sao chiếu mịt mù phương đông
Cha về ôm cả biển sông
Duỗi chân duỗi cẳng nằm không một đời
Cho con cha hứa một lời
Đuổi mây thiên cổ rong chơi tối ngày
Thu nào tóc bạc oà bay
Có con chỉ trở mới hay cái già
Cúi hôn trời đất đậm đà
Cha tan theo bóng trăng tà vạn niên

Mang mang

Mang mang trời đất tôi đi
Rừng im suốt lạnh thiếu gì tịch liêu
Tôi về lắng cả buổi chiều
Nghe chim ăn trái rụng đều như kinh
Còn một mình hỏi một mình
Có chẳng hồn với dáng hình là hai
Từng trưa nằm nghĩ đất dài
Phiêu phiêu nhẹ cái hình hài bay lên
Mù sương âm vọng tiếng huyền
Có con dơi lạ bay trên cõi đời

Sau xưa mắt đã ngợp rồi
Tôi nghe tôi chết giữa trời thình không

Quê hương

tháng bảy dì về đơm nhãn
nhớ mang ra ít giạ chiêm
ruộng xưa cò bay thẳng cánh
gặt hái vừa độ trắng liềm

mười mấy năm rồi dì nhỉ
lạc loài xa mãi cố hương
giờ đây ngồi mà suy nghĩ
lòng dạ ai người không thương

quê mình ai còn ai mất
đi rồi gươm súng mùa thu
khóc mãi từng đêm lưu lạc
nói ra thêm oán thêm thù

ngõ về làm sao ngài ngại
xe cộ có dễ dàng không
kháng chiến người đi chưa lại
lúa khô héo cả ruộng đồng

ông ngoại chắc già ghê lắm
mấy người dì nữa nhưng thôi
đất cằn quê hương nứt rạn
kể thêm đau lòng dì ơi

dù sao cũng là xứ sở
đói nghèo đừng lạt tình thương
mười năm không cúng không giỗ
dì về ấm lại khói hương

tháng bảy dì về đơm nhãn
nhớ mang ra ít giạ chiêm
ở đây làm gì có bán
thấy người ta ăn bắt thèm.

Mây trắng

Mẹ chết từ thu lá rụng vàng
Con về đất cũ vấn khăn tang
Mẹ ơi con điếng người bên mộ
Trần trọc đêm dài con khóc than

...

Hai cõi bao giờ được gặp nhau
Tóc xanh dù trắng đến bạc đầu
Làm sao quên được sao quên được
Mẹ ở đâu rồi trên bể dâu

Cái đau ngàn đời

Khuya dậy hỏi đàn con nheo nhóc
Ở đâu mà lốc thốc tới đây
Thằng nào thằng nấy ngậy ngậy
Ngó mông ra phía rừng cây mịt mù
Đầu ta cụng phải Vô Cùng
Phút giây trời đất hãi hùng xiết bao!

Nhưng mà dẫu làm sao cũng sống
Cựa quậy hoài một đống bên nhau
Vợ nằm nước mắt chảy mau
Tự nhiên thấu được cái đau ngàn đời
Hỡi ai xương cốt rã rời
Năm trong xa vắng trả lời ta đi.

Nửa đời chẳng hiểu gì tất cả
Vợ con rồi càng lạ lùng hơn

Chiêm bao lớp lớp chập chờn
Về đâu cỏ mộ xanh rờn chân mây...
1/3/1972

Ngàn sau

Về đây say với trăng ngàn
Phiêu diêu hồn ngập giấc vàng đỏ em
Trăm năm bóng lửng qua thêm
Nhớ nhung gì buổi chiều êm biển rồi
Mai kia tắt lửa mặt trời
Chuyện linh hồn với luân hồi có không
Thái hư chừng sắp chuyển vòng
Đại dương tràn kéo núi đồng tan đi
Chúng ta chờ ước mong gì
Văn minh gửi cát bụi về mai sau..

Trăng và mộng

Thôi trăng
Đừng vào thăm ta
Mộng đã chín ngoài xa
Vạn dặm

Chút lời mệnh mông

Một mai cha chết đừng chôn
Ngại chưa xuất kịp chút hồn xót xa
Cái gì cha nói chưa ra
Biết đâu còn sót trong da máu này
Tuy nhiên đừng để lâu ngày
Đốt ngay lập tức là hay nhất đời
Con mang tro bụi xa vời
Gửi cho thiên địa chút lời mệnh mông
(16/11/1970)

Cuối thu ở Phương Bối

*Trưa đứng một mình đợi ai lên
Đất trời đâu có dưới và trên
Đồi cao ổi sót rụng một trái
Dòi ăn một bên ta một bên*

Nguyễn Thanh Tâm

tuyển chọn và giới thiệu

(Theo Thơ Hiện Thời Plus)

www.vietnamvanhien.org

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 7400 TÁC PHẨM